

"Schrijven is therapie, beweren sommige commentatoren..."

Schrijven is therapie, beweren sommige commentatoren. Schrijven is veel meer, de spoken van het verleden bezweren, een rode draad ontdekken in het leven, de gebeurtenissen die jou en je eigen persoon treffen een plaats geven in het grote geheel. Petite histoire? Wat is daar op tegen?

Zoek hier geen opwaartse vlucht achter, richting hemel of naar beneden, de zelf gekozen hel van het sadomasochisme of obscure religieuze bevlogenheid. Ik heb dat transcendent gevoel nooit zo gehad. Religieuze extase is mij vreemd, dat vind ik iets voor kwezels en gemankeerden van geest. Ik ken de oplichterswereld van pinkstergemeentes en evangelische sektes heel goed. Te goed. Tussen 1963 en 2002 heb ik diverse benauwende sektes van dichtbij meegemaakt. Ik heb er geen enkel nostalgie naar. Een kritische opstelling in die gemeenschappen stelt men niet op prijs. Vragen worden nooit beantwoord door de leiding. Incest wordt er afgedekt en met de mantel van een gefingeerde naasteliefde bedekt. Ik moet dus ook niet genezen van mijn deelname aan sektes, want ik was nooit involved. Bij het luisteren naar stukken van Bach hoort voor mij wel een soort sfeer waarbij ik niet meer van deze wereld ben en weg zweef. Dan vervaagt de kosmische tijd en verlies je het besef van alle tijd en ruimte. Subspace noemen beoefenaren van het SadoMasochisme die bewustzijnstoestand. Gelanceerd worden als een kruisraket. Om de aarde cirkelen als een satelliet, maar niet voor lang. Muziek heeft het vermogen om je te verplaatsen en om die reden van veel meer impact dan welk schilderij ook. Als dertienjarige begon ik rock 'n roll platen te kopen, daarna New Orleans Jazz, Blues, Moderne Jazz, Bebop, Chansons en later Barok muziek met Bach als hoogtepunt. Bach heeft mij het gevoel, compassie en inlevingsvermogen terug gegeven.' Die muzikale extase lijkt inhoudelijk in tegenspraak met zowat alles wat ik geschreven heb aan proza. Mijn teksten gaan over plankgas leven. Let it all hang out. Ze worden getypeerd door de onrust van een odyssee aan levenservaring. Een onrust die tot uiting komt in de levenshonger van de dwangmatige vitalist. Een broeierige onrust ook, zoals je die terugvindt in de verhalen, vol levensechte details. Ik krijg wel eens bezoekers die denken dat het hier dag en nacht feest is, sex, rock 'n roll, drank en lekkere wijven ter beschikking, maar de realiteit is geheel anders. Ik leef eerder het leven van een terug getrokken monnik en overweeg beslissingen. Die attitude is de meeste collegas vreemd.

© november 2018, fredvanderwal, BasicPublishing.nl